

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobce: **S. M.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Václavem Cidlinou,
sídlem Masarykova 998/31, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2022, sp. zn. KUUK/157402/2020/ODO-180, č. j. KUUK/003627/2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 10. 1. 2022, sp. zn. KUUK/157402/2020/ODO-180, č. j. KUUK/003627/2022, je v části, ve které byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 69 odst. 3 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že na pozemku p. č. st. XA k. ú. X, který není podle tohoto zákona zařízením určeným k nakládání s odpady, od přesně nezjištěné doby do 22. 7. 2019 soustřeďoval odpad – světle modrý vysokozdvíhový vozík, **nicotné**.
- II. Ve zbytku se žaloba **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 10. 1. 2022, sp. zn. KUUK/157402/2020/ODO-180, č. j. KUUK/003627/2022, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Chabařovice ze dne 25. 9. 2020, č. j. OSPP 4/2019-258, tím, že nahradil výroky I. a II. tak, že žalobce byl uznán vinným z přestupku
– podle § 69 odst. 1 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), kterého se úmyslně dopustil tím, že se zbavil autovraku v rozporu s tímto zákonem. Tohoto přestupku se dopustil tak, že odstavil v X, městské části X na p. p. č. XB a p. č. XC k. ú. X od přesně nezjištěné doby do 22. 7. 2019 bílý autovrak nezjištěné značky (foto č. 9, 10 ze dne 21. 7. 2020), bílý Nissan Patrol (foto č. 11, 12 ze dne 21. 7. 2020), vínový Ford Fiesta (foto č. 35 ze dne 21. 7. 2020) a od 2. 5. 2016 do 22. 7. 2019 bílý Nissan Combi (foto č. 17, 20 ze dne 21. 7. 2020), vínový Ford (foto č. 21 ze dne 21. 7. 2020), šedostříbrný autovrak nezjištěné značky (foto č. 22 ze dne 21. 7. 2020), tmavozelený autovrak nezjištěné značky (foto č. 22, 23 ze dne 21. 7. 2020), černý Ford (foto č. 24 ze dne 21. 7. 2020), červený Ford (foto č. 25 ze dne 21. 7. 2020), vínový Ford Fiesta (foto č. 26 ze dne 21. 7. 2020), bílý autovrak nezjištěné značky (foto č. 27, 30 ze dne 21. 7. 2020), červený Peugeot (foto č. 31, 32 ze dne 21. 7. 2020), bílé, vínové a červené části karoserií (foto č. 33 ze dne 21. 7. 2020) a modrý VW valník s korbou (foto č. 34 ze dne 21. 7. 2020) a na st. p. č. XA k. ú. X od přesně nezjištěné doby do 22. 7. 2019 fialový Ford Fiesta (foto č. 41 ze dne 21. 7. 2020), tmavomodrá Toyota Land Cruiser (foto č. 46-48 ze dne 21. 7. 2020), černý Nissan Patrol (foto č. 49, 50 ze dne 21. 7. 2020) a na st. p. č. XD k. ú. X černý autovrak nezjištěné značky (foto č. 68 ze dne 21. 7. 2020) a černý autovrak nezjištěné značky s číslem X na kapotě (foto č. 75, 76 ze dne 21. 7. 2020),
– podle § 69 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech, kterého se dopustil tím, že na pozemku p. č. st. XA k. ú. X, který není podle tohoto zákona zařízením určeným k nakládání s odpady, od přesně nezjištěné doby do 22. 7. 2019 soustřeďoval odpad – světle modrý vysokozdvizný vozík (foto č. 54 ze dne 21. 7. 2020).

Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce shrnul dosavadní průběh správního řízení a řízení před zdejším soudem ve věci přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2021, sp. zn. KUUK/157402/2020/ODO-180. V řízení o žalobě proti nyní napadenému rozhodnutí žalovaného odkázal na svá dosavadní podání a vyjádření ve správním řízení a první žalobu podanou zdejšímu soudu. Konkrétně žalobce v žalobě citoval své vyjádření zaslané k vyrozumění o možnosti uplatnění procesních práv a o změně vymezení rozsahu a doby jednání obviněného ze dne 3. 9. 2020, č. j. OSPP 4/2019-252. Předmětná vozidla v něm často označil jako veterány či tzv. youngtimery (vozidla se stáří 20 až 29 let), jejichž renovace jsou podle něj zcela běžné a časově náročné. Trval na tom, že předmětná vozidla nejsou autovraky dle § 36 zákona o odpadech, a tedy ani odpadem podle § 3 tohoto zákona. Všechna vozidla nacházející se na jeho pozemku jsou určena k dalšímu provozu na pozemních

komunikací; žalobce pouze nemůže do opravy v současné době investovat tolik času, kolik by si přál.

3. Správní orgány se podle žalobce s tímto jeho vyjádřením řádně nevypořádaly a rozhodly zcela v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Za zcela vadný žalobce považuje názor žalovaného na str. 4 písm. B) napadeného rozhodnutí, kde žalovaný přiznává, že se pouze domnívá, že původní účelové určení vozidel zaniklo a že žalobce tuto domněnku nijak nevyvrátil. Žalobce namítá, že nikoho nelze odsoudit z deliktního jednání na základě domněnky, a dále že už vůbec není úkolem obviněného vyvracet domněnky správního orgánu, když platí zásada *in dubio pro reo* a správní orgán musí *ex officio* zjistit skutkový stav a vinu jednoznačně prokázat. Navíc jistě nelze odkazovat pouze na fotky, jak činí žalovaný.
4. To samé platí pro písm. D) napadeného rozhodnutí, kde žalovaný opět nesprávně tvrdil, že žalobce měl doložit, že se jedná o vozidlo pana Sobotky uložené v depozitu. Pokud měl žalovaný o tomto tvrzení pochybnosti, měl toto sám *ex officio* vyšetřit a žalobce řádně a včas poučit. Povinnost poučit a vyzvat k doložení platí i pro německé doklady či další doklady, pokud měl žalovaný pochybnosti. Stejně tak nemusel žalobce uvádět, jakého původu jsou předměty dle č. 9 a 10.
5. Žalobce rovněž namítl, že mu nebyly vydány starší spisy, které žádal proto, aby „*mohl lépe poukázat na podjatost úředníků i svědků, kteří jsou z větší části ti samí a mají nebo měli na městě různé funkce a jsou městu ‚zavázání‘*“. V přípisu ze dne 14. 12. 2020 určeném žalovanému uvedl, že mu spisy do tohoto dne nebyly vydány, a tudíž nemůže řádně hájit svá práva a doplňovat důkazy. Důkazní návrhy bude moci doplnit až poté, co mu budou spisy konečně vydány. Spisy mu vydány nebyly a žalovaný nevyčkal, což podle žalobce představuje závažné pochybení, které vedlo k upření práva na obhajobu a řádné zjištění stavu věci.
6. Žalobce do svého přípisu ze dne 14. 12. 2020 dále nakopíroval obsah webových stránek města Chabařovice doplněný o tvrzení, že „*svědkové ze strany města zastávají jednu, dvě, tři nebo i více funkcí pro město*“. V přípisu žalobce uvedl též, že on a jeho „*vrakoviště*“ bývají vděčným tématem na jednáních zastupitelstva, kde padají různé úkoly od jednotlivých členů směrem ke starostovi i ostatním úředníkům města (paní O. pověřená vedením řízení přestupku na jednáních zastupitelstva města dělá asistentku a zapisovatelku paní tajemnici K.), což bylo v minulosti těžké dokázat, ale nyní se již vše nahrává a je to na stránkách města k dispozici. Žalobce proto v přípisu žalovaného žádal a navrhoval provedení důkazu poslechem a rozbořem vybraných pasáží z jednání zastupitelstva města ze dne 14. 9. 2020, kterého se zúčastnil, neboť angažovanost a lobby některých zastupitelů na přestupku mu přišly za hranou jejich mandátu. Konkrétně mělo jít o pasáže ze zvukového záznamu ze dne 14. 9. 2020 dostupného na <https://www.chabarovice.cz/dokumenty/usneseni-zastupitelstva-mesta-za-rok-2020> v časech 1:06:00 až 1:12:20 a 3:07:45 až 3:10:30, ze kterých poskytl i přepis.
7. Žalobce v žalobě namítl, že uvedené důkazní návrhy nebyly vůbec provedeny s lakonickou poznámkou, že jsou nadbytečné a že nezakládají podjatost svědků. To vnímá jako porušení spravedlivého procesu a svévolné hodnocení důkazů, když má za to, že pokud někdo proti němu i politicky brojí řadu let a pak taková osoba jde proti obviněnému svědčit, tak jistě nelze vycházet z toho, že taková osoba nemá zájem na tom, aby byl obviněný potrestán. Žalobce je toho názoru, že tito svědci jsou naopak podjatí a k jejich výpovědím tak muselo být přistupováno kriticky. Žalovaný se uvedenými námitkami nevypořádal.

8. Žalobce měl s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016-39, za to, že postup správního orgánu je stižen vadou, když je patrné, že se jedná o trvající delikt a doba jednání žalobce byla fakticky rozšířena až ke dni 21. 7. 2020, ačkoli oznámení o podezření ze spáchání přestupku je ze dne 5. 3. 2019. Uvedené je v hrubém rozporu s ustálenou judikaturou a řízení tedy mělo být zastaveno. S touto námitkou se správní orgán podle žalobce vůbec nevypořádal. Městský úřad, byť byl výslovně upozorněn, že nemůže takovýmto způsobem donekonečna rozšiřovat přestupkové řízení o skutkovou podstatu a mimo jiné tím takto zamezovat prekluzi přestupku, tuto námitku zcela ignoroval a rozhodl s plným vědomím nezákonnosti svého postupu (a to již poněkoliakáté). Pokud by žalovaný hodlal věc vrátit městskému úřadu, tento již musí rozhodovat v jiném personálním složení, protože nerespektuje zákon ani judikaturu. Vracet ale již podle žalobce není co, neboť řízení musí být zastaveno, neboť žalovaný nemá jak prokázat, že měl žalobce skladovat autovraky v původně vymezené době od přesně nezjištěné doby do 12. 6. 2019. Lakonické tvrzení žalovaného v písm. F) napadeného rozhodnutí, že tvrzenou judikaturu nelze aplikovat na toto řízení, je mylný. Takto žalobce argumentoval v první žalobě, přičemž Ministerstvo životního prostředí mu dalo za pravdu a v přezkumném řízení rozhodnutí žalovaného zrušilo. K žalobcovu velkému překvapení žalovaný rozhodl opět stejně, pouze s tím rozdílem, že změnil – zúžil dobu trvání skutku, a sice „od přesně nezjištěné doby do 22. 7. 2019“.
9. Žalobce je překvapen zejména proto, že žalovaný ztratil jediný důkaz, na základě kterého dokazoval odstavení vraků vozidel na předmětných pozemcích, přesto žalobce opět za tento skutek uznal vinným. Žalovaný ve svém rozhodnutí podle žalobce záměrně zamlčuje, že ohledání vně pozemků provedl až dne 21. 7. 2020, tedy jeden rok po skončení vymezené doby trvání přestupku. Za ten jeden rok se mohlo stát leccos, přičemž nelze dospět k závěru, že pokud kontroluji cokoliv v určitém časovém okamžiku, tak mohu dospět k závěru, že jeden rok předtím panoval tentýž stav.
10. To, že žalovaný nikde v rozhodnutí ani neuvádí, kdy ohledání proběhlo, jeho rozhodnutí činí v tomto ohledu nejen nepřezkoumatelným, ale i záměrně matoucím, neboť jinak by musel dospět k závěru, že žádný důkaz prokazující domnělý přestupek ve skutečnosti nemá.
11. Závažné procesní pochybení žalobce spatřoval i v tom, že městský úřad konzultoval vedení řízení se žalovaným, konkrétně s vedoucím celého oddělení RNDr. B. ohledně ohledání věci dne 21. 7. 2020, což je zaznamenáno v protokolu o ohledání věci z téhož dne. Na vedení procesu a rozhodování na úrovni správního orgánu I. stupně se tak de facto spolupodílel odvolací orgán, který následně rozhoduje o odvolání žalobce. O odvolání měl rozhodovat jiný místně nejbližší krajský úřad, o čemž mělo rozhodnout Ministerstvo životního prostředí, kterému věc měla být postoupena. Žalovaný námitku posoudil jako námitku podjatosti úřední osoby RNDr. T. B. a rozhodl tak, že tento není vyloučen.
12. Proti tomu podal žalobce včasné odvolání, žalovaný však v samotné věci rozhodl, aniž by vyčkal rozhodnutí o tomto odvolání. Žalobce dodal, že s ohledem na potvrzující rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 24. 2. 2021, č. j. MZP/221/530/281, toto nepovažuje za významnou vadu, která by vedla k nezákonnosti rozhodnutí.
13. Obě rozhodnutí žalobce považuje za nezákonná z důvodů již uvedených v bodě 11 odůvodnění tohoto rozsudku. Tvrzení RNDr. B., že šlo toliko o metodickou pomoc na obecné rovině, je podle žalobce třeba zcela odmítnout, neboť RNDr. B. přesně věděl, v jaké konkrétní věci městskému úřadu radí. Žalobce byl telefonátu ostatně přímo přítomen,

což může dosvědčit, přičemž navrhl svůj výsledek. Úřednice městského úřadu volala panu B. z toho důvodu, že chtěla vstoupit na pozemek žalobce. Pan B. nejprve vstup posvětil. Poté, co se žalobce bránil, že je nepustí a ať si klidně zavolají policii, znovu bylo telefonováno s panem B., který posléze sdělil, že tam tedy vstoupit nemohou. Pan B. se tak podílel na vedení procesu proti žalobci, a to již na úrovni I. stupně. I kdyby však podle žalobce kdokoli věřil tvrzení pana B., že ten nevěděl, že jde o žalobce, tak je to irelevantní, protože správní orgán I. stupně má znát právo a proces. Pokud jej nezná, nemůže v rámci řízení konzultovat jeho další právní a faktické kroky s odvolacím orgánem, ale musí maximálně požádat o metodický pokyn Ministerstvo spravedlnosti. Podle žalobce už jen to, že RNDr. B. nehovoří o tomto rozhovoru úplnou pravdu, z něj činí podjatou osobu, jež se nemůže podílet na rozhodování o věci obviněného. Minimálně jsou zde pochybnosti o jeho nepodjatosti, což úplně pro vyloučení stačí.

14. Podle žalobce nelze akceptovat údajně běžný stav tvrzený v rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, že pracovníci krajských úřadů poskytují metodickou pomoc správním orgánům nižšího stupně, a to v té samé věci, ve které poté sami rozhodují. Takováto „pomoc“ de facto ruší dvojinstanční soustavu, protože pokud obviněný namítá nezákonnost určitého procesního postupu, který doporučí odvolací orgán, pak je jasné, že odvolací orgán svůj postup potvrdí. I tyto námitky vznesl žalobce ve své první žalobě, přesto o jeho odvolání znovu rozhodovala tatáž úřední osoba.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky byly do značné míry obdobné námitkám uplatněným ve správním řízení, odkázal na odůvodnění vydaných rozhodnutí. K žalobní námitce, že k prokázání přestupku trvajícího do 22. 7. 2019 nelze jako důkaz využít fotodokumentaci pořízenou vně pozemku dne 21. 7. 2020, neboť stav pozemků se mohl za jeden rok změnit, žalovaný uvedl, že vozidla jsou zarostlá vegetací. Z výšky a intenzity porostu žalovaný učinil závěr, že vozidla byla na místě již několik let před pořízením fotodokumentace. K další žalobní námitce, podle které se v řízení před městským úřadem nikdo nezabýval jeho žádostí o prodloužení lhůty pro vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 14. 9. 2020, žalovaný odkázal na správní spis, ve kterém žalobce ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí nijak neupozornil, že by jeho vyjádření nebylo konečné a že trvá na poskytnutí delší lhůty k jeho doplnění.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí

správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná z důvodů tvrzených žalobcem. Aniž by to však žalobce namítal, soud zjistil, že napadené rozhodnutí je zčásti nicotné.
19. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu vymezila nicotnost jako „... specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není ‚běžným‘ rozhodnutím nezákonným, nýbrž ‚rozhodnutím‘, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS). Rozšířený senát dále v tomto rozsudku vyjmenoval podstatné vady, které nicotnost rozhodnutí způsobují. Jedná se například o těžké vady působnosti (pravomoci) a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.
20. Jednou z uvedených podstatných vad částečně trpí i žalobou napadené rozhodnutí, neboť jím žalovaný uznal žalobce vinným z přestupku podle § 69 odst. 3 písm. c) zákona o odpadech, k čemuž však nebyl příslušný ani on, ani městský úřad. Podle § 69 odst. 5 zákona o odpadech totiž přestupky podle § 69 odst. 3 projednává Česká inspekce životního prostředí.
21. Absolutní nedostatek působnosti žalovaného představuje natolik závažnou vadu, že v této části způsobuje nicotnost jím vydaného rozhodnutí. Soud proto tímto rozsudkem v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. vyslovil, že napadené rozhodnutí je v dané části nicotné.
22. Nesprávným a nezákonným pak v důsledku toho je odkaz na § 69 odst. 4 písm. c) zákona o odpadech uvedený žalovaným při vymezení ustanovení, na základě kterých byla žalobci uložena pokuta, v novém výroku II. dle napadeného rozhodnutí. Soud však má za to, že tato vada nezpůsobuje nicotnost tohoto výroku napadeného rozhodnutí, a to ani částečnou. Zároveň soud v této vadě nespatřuje důvod pro zrušení daného výroku, který ve zbytku ob stojí.
23. Zároveň má soud za to, že zjištěná částečná nicotnost napadeného rozhodnutí je do značné míry marginální, neboť se týká pouze jediného dopravního prostředku oproti 21 vozidlům (či částem jejich karoserií), kterých se týkalo jednání kvalifikované jako přestupek podle § 69 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech. Zjištěná částečná nicotnost napadeného rozhodnutí je od zbývajících částí napadeného rozhodnutí oddělitelná a s ohledem na její nevýznamnost v kontextu celkového jednání žalobce u ní není namístě dovozovat ani vliv na výši poměrně mírné sankce, kterou ostatně žalobce v žalobě ani nerozporoval.
24. Soud proto přistoupil k přezkumu zbývajících částí napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek. K jejich vymezení způsobem, kdy žalobce odkázal na svá „dosavadní

podání a vyjádření ve správním řízení a první žalobu podanou zdejšímu soudu“, soud považuje za nutné zdůraznit, že povinností účastníka je uvést v žalobě žalobní body (námitky), ze kterých musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jde o jednu ze základních náležitostí žaloby týkající se přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, jež je zakotvena v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

25. V případě žalobních námitek se žalobce nemůže omezit na pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 53/2008-86). Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení, jde o řízení zcela oddělené, proto nelze při formulaci žalobních bodů pouze odkazovat na písemnosti ve správním řízení. Odkaz na skutkovou či právní argumentaci lze akceptovat jako součást žalobních důvodů pouze za výjimečných podmínek, přičemž jednou z nich nevyhnutelně je, aby byl v textu žaloby učiněný odkaz zcela konkrétní, směřující na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, tj. na konkrétní bod. Tato primární podmínka nebyla v nyní projednávané věci naplněna, neboť odkaz žalobce na jeho podání je obecný a neváže se k jakémukoli konkrétnímu tvrzení, když jde o odkaz na podání jako taková.
26. Předmětem soudního přezkumu totiž je primárně napadené rozhodnutí, nikoli prvostupňové rozhodnutí nebo dokonce rozhodnutí, které bylo zrušeno v přezkumném řízení, jako tomu bylo v případě rozhodnutí žalovaného v řízení vedeném před tímto soudem pod sp. zn. 15 A 6/2021. To možnost přebrání odvolací (či dřívější žalobní) argumentace v nezměněné podobě jakožto argumentace žalobní v projednávané věci dále oslabuje. S jednotlivými námitkami uvedenými v odvolání se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, pročť žalobce by tak kromě konkretizace námitek, které považuje i za námitky žalobní, měl logicky brojit proti způsobu, jakým byly žalovaným jeho odvolací námitky posouzeny, neboť předmětem žaloby je právě rozhodnutí žalovaného o odvolání. I z toho důvodu nemohl soud neurčitý odkaz žalobce na jeho podání akceptovat jako součást žalobních důvodů.
27. Dále je soud nucen připomenout, že soudní řízení je ovládáno zásadou dispoziční. Soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Je vždy na osobě rozhodnutím dotčené, zda toto rozhodnutí akceptuje, či zda se proti němu bude bránit u soudu; je rovněž na její vůli, jaká pochybení označí za podstatná. Dispoziční zásada je vyjádřena v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž žalobní body jsou podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. náležitostmi žaloby a musí z nich být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné.
28. Obsah, rozsah a kvalita žalobní argumentace předurčují obsah a rozsah následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy žaloba kuse, nekonkrétně či obecně zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce či dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).

29. Některé žalobní námitky žalobce přitom jsou pouze obecné, neboť žalobce se při jejich formulaci omezil na vznesení prostého nesouhlasu se závěry správních orgánů či na tvrzení o tom, že tyto orgány porušily zákon, aniž by jim však pochybení vytkl konkrétním způsobem. Na tato tvrzení pak nelze reagovat jinak než obdobně obecným způsobem.
30. Jde-li tedy o reakci žalovaného na podání žalobce, kterým reagoval na vyrozumění o možnosti uplatnění procesních práv a o změně vymezení rozsahu a doby jednání obviněného ze dne 3. 9. 2020, č. j. OSPP 4/2019-252, nelze přisvědčit tomu, že se s ním správní orgány řádně nevypořádaly, neboť se jím oba ve svých rozhodnutích dostatečně zabývaly. Bylo na žalobci, aby s jejich závěry konkrétně polemizoval. Nelze ani přisvědčit tomu, že by správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou in dubio pro reo.
31. Podle § 36 písm. a) zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona rozumí autovrakem úplné nebo neúplné motorové vozidlo, které bylo určeno k provozu na pozemních komunikacích pro přepravu osob, zvířat nebo věcí a stalo se odpadem podle § 3.
32. Podle § 3 odst. 1 tohoto zákona je odpadem každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit.
33. Podle § 3 odst. 3 tohoto zákona platí, že pokud vlastník v řízení o odstranění pochybností podle odstavce 8 neprokáže opak, úmysl zbavit se movité věci se předpokládá, pokud její původní účelové určení zaniklo.
34. Podle § 3 odst. 8 tohoto zákona platí, že v pochybnostech, zda se movitá věc považuje za odpad, rozhoduje krajský úřad na žádost vlastníka této movité věci nebo z moci úřední.
35. Podle § 3 odst. 4 tohoto zákona má osoba povinnost zbavit se movité věci, jestliže ji nepoužívá k původnímu účelu a věc ohrožuje životní prostředí nebo byla vyřazena na základě zvláštního právního předpisu.
36. Motorové vozidlo, které již není způsobilé k provozu na pozemních komunikacích a které je určeno k rozebrání na náhradní díly, je třeba považovat za autovrak ve smyslu § 36 písm. a) zákona o odpadech, a tedy za odpad ve smyslu § 3 téhož zákona, pokud v řízení podle § 3 odst. 8 téhož zákona nebyl prokázán opak (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 5 As 63/2013-51, publ. pod č. 3233/2015 Sb. NSS).
37. Z hlediska aplikace zákona o odpadech je podstatná pouze skutečnost, že věci skladované žalobcem, které dříve sloužily k provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 36 písm. a) zákona o odpadech, se staly odpadem ve smyslu § 3 téhož zákona. Z fotodokumentace založené ve správním spise je zřejmé, že původní účelové určení většiny vozidel uskladněných na pozemních spravovaných žalobcem zaniklo, což nesporně ani žalobce. Movité věci, jež žalobce skladoval, vyhovují definici odpadu zakotvené v § 3 odst. 1 zákona o odpadech. Nepotřebnost těchto věcí pramení z nemožnosti jejich užití k přepravním účelům. Úmysl zbavit se těchto movitých věcí se podle § 3 odst. 3 zákona o odpadech předpokládá. Jestliže žalobce tvrdí, že tento stav je pouze dočasný, že skladovaná vozidla jsou veterány apod., že budou v budoucnu opravena a že jsou určena k dalšímu provozu na pozemních komunikacích, jeví se to soudu jako nevěrohodné a v kontextu shromážděných důkazů zjevně účelové.
38. Pouhá skutečnost, že by snad některý z autovraků po budoucí opravě mohl splňovat podmínky pro provoz na pozemních komunikacích, navíc nic nemění na jejich stavu zjištěném správními orgány při jejich rozhodování, a tedy jejich správnému podřazení pod pojem „odpad“, resp. „autovrak“. Pojmovým znakem odpadu není jeho absolutní neužitečnost. V tomto směru lze odkázat na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

které jednoznačně plyne, že za odpad je třeba považovat i věci mající hospodářskou hodnotu, které lze opětovně využít (viz zejména rozsudky ze dne 18. 12. 2007, Komise proti Itálii, C-195/05, Sb. rozh. 1-11699, body 36 až 38; ze dne 15. 6. 2000, ARCO Chemie Nederland a další, spojené věci C-418/97 a C-419/97, Recueil, s. 1-4475, bod 83; ze dne 25. 6. 1997, Tombesi a další, spojené věci C-304/94, C-330/94, C-342/94 a C-224/95, Recueil, s. 1-3561, body 47 a 48, či ze dne 28. 3. 1990, Vessoso a Zanetti, spojené věci C-206/88 a 0207/88, Recueil, s. 1-1461, bod 9; rozsudky Soudního dvora jsou dostupné na adrese curia.europa.eu). K citaci z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2013, č. j. 10 A 8/2010-47, kterou žalobce na podporu své argumentace použil a která se týkala vozidel určených k opravě a dalšímu provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že uvedená pasáž není názorem městského soudu, ale pochází z rekapitulační části rozsudku.

39. Jak již bylo konstatováno výše, v případě nevyužití řízení o odstranění pochybností dle § 3 odst. 8 zákona o odpadech je dána nevyvratitelná domněnka naplnění definice pojmu „odpad“, pokud došlo k zániku původního účelového určení vozidla (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 112/2012-44, nebo ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 249/2015-36, publ. pod č. 3407/2016 Sb. NSS). Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, žalobce k iniciaci řízení dle § 3 odst. 8 zákona o odpadech nepřistoupil.
40. Závěr žalovaného uvedený na str. 4 pod písm. B) napadeného rozhodnutí z právé uvedeného vychází. Jelikož na základě špatného stavu vozidel zjevného z fotodokumentace lze usuzovat, že původní účelové určení vozidel zaniklo, úmysl zbavit se movité věci se podle § 3 odst. 3 zákona o odpadech předpokládal. Za uvedené situace bylo nutno předmětná nepojízdná motorová vozidla považovat za odpad podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech. Měl-li žalobce na rozdíl od správních orgánů za to, že se o odpad nejedná, bylo výlučně na něm, aby inicioval řízení podle § 3 odst. 8 zákona o odpadech o určení, zda se jedná o odpad, či nikoliv. Otázka vlastnictví vozidla před tím, než se stalo odpadem, není z hlediska posouzení jednání žalobce jakožto pachatele přestupku podle § 69 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech relevantní.
41. Žalobce se dále – zcela nekonkrétním způsobem, když žádného konkrétně nejmenuje – v žalobě snažil naznačit podjatost jakýchsi svědků. Tato námitka pomíjí, že vydaná rozhodnutí vycházela z důkazu ohledáním a z pořízené fotodokumentace. Závěru žalovaného o tom, že provedení dokazování ohledně skutečností týkajících se svědků by s ohledem na zjištěný stav věci bylo především nadbytečné, proto nelze nic vytknout.
42. Fotodokumentaci pořízenou dne 21. 7. 2020 soud považuje za dostatečně průkaznou a neshledává důvod pro to, proč by z ní správní orgány nemohly vycházet. Její obsah a skutečnosti z ní správními orgány vyvozované ostatně žalobce v žalobě žádným způsobem nezpochybnil. Namítl pouze to, že ohledání vně pozemků bylo provedeno až rok po skončení vymezené doby trvání přestupku, když přitom „za ten jeden rok se mohlo stát leccos“.
43. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě pořízené fotodokumentaci uzavřel, že „vozidla jsou zcela zarostlá vegetací (v některých případech i nálety dřevin), a lze tedy předpokládat, že stojí na místě více let a vzhledem k jejich špatnému stavu, jemuž nasvědčuje fotodokumentace obsažená ve spise, je důvodné se domnívat, že původní účelové určení těchto vozidel (provoz na pozemních komunikacích) zaniklo“. Za takové situace bylo na žalobci, aby předestřel věrohodnou verzi reality, u které by se dalo uvažovat o tom, že vozidla na

daném místě dne 22. 7. 2019 nestála. Součástí spisu navíc je i fotodokumentace pořízená při místním šetření dne 12. 6. 2019.

44. Pro úplnost soud doplňuje, že skutečnost, že fotodokumentace, na kterou správní orgány odkazovaly, pochází z ohledání ze dne 21. 7. 2020, nebyla ve vydaných rozhodnutích žádným způsobem zastírána, z obou rozhodnutí je zcela zřejmá a svůj odraz nalezla i ve výroku obou vydaných rozhodnutí.
45. Zcela nekonkrétní a bez znalosti kontextu, který za žalobce soud nemůže dohledávat, i do značné míry nesrozumitelná pak je i námitka žalobce, podle které žalobci nebyly vydány nekonkretizované starší spisy, které údajně žádal proto, aby „mohl lépe poukázat na podjatost úředníků i svědků, kteří jsou z větší části ti samí a mají nebo měli na městě různé funkce a jsou městu ‚zavázání‘“. Přezkoumávat, zda postup žalovaného, který podle žalobce nevyčkal vydání oněch spisů, mohl být závažným pochybením s dopadem na napadené rozhodnutí, tak není možné.
46. Žalobce rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016-39, s tím, že měl za to, že postup správního orgánu byl stižen vadou, když doba jednání žalobce byla fakticky rozšířena až ke dni 21. 7. 2020, ačkoli oznámení o podezření ze spáchání přestupku bylo ze dne 5. 3. 2019. Soud přisvědčuje žalobci v tom, že přestupek, který mu je kladen za vinu, je přestupkem trvajícím. Žalobcova argumentace však není přílehlavá napadenému rozhodnutí, ve kterém žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že dobu trvání přestupku v souladu s poukazovaným rozhodnutím vymezil k datu oznámení zahájení řízení žalobci, tj. dnem 22. 7. 2019 (viz bod F. napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá přesný opak toho, co žalobce uvedl v žalobě). Jde-li o listinu vyhotovenou Městskou policií Chabařovice dne 5. 3. 2019, č. j. MP-Př-98/2019, nazvanou Oznámení o podezření ze spáchání přestupku či jiného správního deliktu, ta byla určena Městskému úřadu Chabařovice a přestupkové řízení se žalobcem jí zahájeno nebylo. Dobu páčání přestupku žalobcem proto od ní odvíjet nelze.
47. Důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce týkající se telefonické konzultace RNDr. B., vedoucího oddělení životního prostředí žalovaného, ke které přistoupila pracovnice prvostupňového správního orgánu poté, co žalobce dne 21. 7. 2020 odmítl strpět nařízené ohledání věci. Podle protokolu z téhož dne mělo být výsledkem konzultace to, že ohledání bude provedeno bez vstupu na pozemky. Porušení tohoto závěru žalobce nenamítal. Nerozporoval ani závěry, které na základě provedeného ohledání učinily správní orgány. Zjevně tedy nedošlo k tomu, co žalobce v žalobě označuje za nepřipustné, tedy že by odvolací orgán doporučil určitý postup, jehož nezákonnost by pak žalobce namítal, a odvolací orgán „svůj“ postup potvrdil. Není nijak zřejmé, jak by konzultace RNDr. B. ve fázi předcházející ohledání věci mohla být žalobci na újmu. Stejně tak nelze mít za to, že se RNDr. B. popsanou konzultací podílel na vedení procesu či rozhodování před prvostupňovým správním orgánem. Podjatosti RNDr. B. ve věci tedy nic nenásvědčuje. V podrobnostech soud odkazuje na rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 24. 2. 2021, č. j. MZP/2021/530/281, které v popsané konzultaci nespátkovalo nic jiného, než běžnou a především přípustnou metodickou pomoc poskytovanou podřízenému správnímu orgánu, a se kterým se soud ztotožňuje.
48. Soud neprovedl žalobcem navržené dokazování účastnickým výsledkem žalobce, neboť to s ohledem na předmět řízení a zjištěný stav věci považoval za nadbytečné. Výslech účastníka – žalobce nadto považuje za použitelný pouze výjimečně (viz § 64 s. ř. s. ve spojení s § 126a a § 131 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších

předpisů). Žalobce měl možnost všechna tvrzení, která považoval za podstatná, učinit součástí své žaloby.

49. Žalobu ve zbývající části soud vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji ve zbývající části podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť žalobce ve věci nelze považovat za úspěšného a náklady řízení za účelně vynaložené, jelikož jeho námitky nebyly důvodné, žaloba byla v zásadní části zamítnuta a částečnou nicotnost napadeného rozhodnutí soud vyslovil bez návrhu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. prosince 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu